

Am.

czér
A
rban
rüll;
való,
nogy
Ká-
akja
min-
De
által
ig jó
ma-
t el-
élést
, de
édes
—
—
meg-
ttem
s ad-
s ha
hlin
zsák
mely
Kul-
ihez
éenz-
Élez-
—
osan
rább
rnő.
ezett
lhoz
ezka
jövő

KIS NAP

A JÓ PÁSZTORNÉ. (Lásd a 279. lapon.)

69

MORGÓ BACSI.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

GAZDA végig méregette a szemével.

— No nem valami nagyon munkára termett legény, de ha iparkodik, elvégezheti amit rá bízok. Hát először is, kedves öcsém, náfam korán kell fölkelni.

— Ott én korán szoktam kelni.

— Nagyon helyes, csak az a kérdés, ki mit tart korai fölkelésnek. A városban azt hiszik, még akkor is korán van, ha a nap már magasan jár az égen. De itt még napfölkelte előtt talpon kell lenned, mert a tejet be kell vinni a hajnali vonat-hoz. Ez lesz első dolgod. A vonat pedig reggel félhatkor érkezik ide a mi állomásunkhoz.

György meghökkent, de nem akart mindjárt az első dolognál kifogást tenni és ígérte, hogy pontos lesz.

— Azt meg is kívánom. Van egy kis egylovas kocsim, azon fogsz az állomáshoz járni. Azután napközben végezni fogod, ami dolog van itt az udvaron. Először is a sertéseket kell megetetni. Azok sem szeretnek várni.

— Persze, persze! mondá György, mintha nagy kedve lett volna erre a munkára.

— No, nem bánom, szólta Bokros gazda, megpróbálhatjuk, hasznát vehetem-e ennek a fiúnak. Épen ilyen mindenes suhanczra van szükségem. Hanem, barátocskám, ügyesnek kell lenned és tisztesség tudónak. A vasuti állomásra fogsz járni reggelenként a kocsival, ott néha utas is akad, a ki kocsit keres ide

valahová közelbe, hát így mellékesen fuvarral is kerestünk egy kis pénzt. Az ilyen emberekkel szépen és illedelmesen kell beszélni.

— Természetesen, felelé György. Én mindig illedelmesen felelek, ha illedelmesen szólnak hozzám.

— De nem addig van az! szólta a gazda szigoruan. Akárhogy szólnak hozzád, illedelmesnek kell lenned, mert különben kiteszem a szürödöt. Ugy látom, te afféle városi urficska voltál. No, semmi közöm hozzá, nem törődöm vele. De ha itt akarsz megélni, hát úgy kell tánczolni, a hogy én fütyülök. Az pedig könnyen megeshetik, hogy a nóta nem lesz mindig kedvedre; de azt én nem kérdezem. Nekem olyan cseléd kell, a ki engedelmeskedik. Kapok is, a mennyi kell, örül a ki az én tanyámra juthat. No, hát itt akarsz maradni?

— Nagyon szívesen... megpróbálom... remélem, meg lesz velem elégedve.

— Majd meglátjuk. A barátom ajánlott, ám bár azt mondja, hogy tulajdonképen ő sem ismer és nem állhat jól róla, becsületes fiú vagy-e? Pedig ez a főkérdés.

György fülig elvörösödött nagy haragjában és majd hogy hevesen föl nem pattant; de ismeretlen jó barátja nyugodtan mondá:

— No, ezért nem kell fölforrtyanni. Nem mondom, hogy nem lehet megbizni a becsületességben, de hát csakugyan alig pár órája ismerlek, hogyan állhatnék jól érted? Magadnak kell bizonyítanod, jóra való becsületes fiú vagy-e? Annyi eszed csak lehet, hogy ezt belásd.

György ámulva nézett az ismeretlen jó barátira. Ez most már egészen más hangon beszélt vele, épen úgy, mint holmi szegény szolgálégnnyel. De hiszen igaz is, most már nem egyéb... mit is várhatna egyebet? Még megköszönhette, hogy az idegen így szólt Bokros gazdához:

— Ugy gondolom, hogy megbizhatik ebben a fiuban. A mennyire én látom, valami furesa eset történhetett vele, azért szánta el magát ilyen életre.

— Az nem az én dolgom. Ő lássa mit csinál. Elég az hozzá, mivel már megígértem, hát megfogadom. A próba időre persze csak kevés fizetése lesz; adok neki három forintot egy hónapra. Majd ha látom, hogy hasznát vehetem, kap többet.

— Nagyon természetes, szólt a jó barát. Azt hiszem, ezt örömmel el is fogadja. Ugy-e Gyuri pajtás?

— Persze... hogy ne! felelé György.

— Így hát rendben vagyunk, szólt a gazda. Csak azt akarom még mondani, hogy vasárnaponként pontosan el fogsz járni templomba és iskolába. A fiatal-ságnak tanulni kell, hogy később boldogulhasson. Az én házamban nem szabad senkinek vadon felnőni, mint a dudvának. A tisztelendő ur nagyon a lelkekre kötötte, hogy az ilyenféle fiatal cselédeimet pontosan beküldjem a falusi iskolába, s meg is teszem.

Már ezt nehezen birta György legyűrni. Ő járjon olyan közönséges falusi vasárnapi iskolába! Meg is próbált ellenmondani.

— Azt hiszem, az már nekem fölösleges... tudok én annyit.

— Ne vitatkozzál, felelt a gazda

kereken. Amit mondok, annak meg kell történni. Majd a tisztelendő és a tanító ur fogják eldönteni, eleget tanultál-e eddig. No most már kerüljünk beljebb, itt a dél, már bizonyosan vár az asszony az ebéddel. Nálam ebédel, ugy-e kedves barátom?

Ezt az idegennek mondta.

— Köszönöm sz. égét, el is fogadom, mert bizony nagy séta lesz a faluig.

György hiába várta, hogy őt is hívják ebédre. A gazda csak mellesleg intett neki, hogy ő is jöjjön be a házba.

Csinos, tiszta szobába léptek be. Az asztal meg volt terítve s egy éltesebb, komoly, de nem barátságtalan képű asszony épen az asztalra tette a levest. A gazda jókedvűen mondá:

— Vendéget hoztam, anyjok. Remélem, jut neki is egy kanál leves?

— Akár kettővel. Hála Istennek, nem főzünk olyan szűken.

— Nagyon jól van. Majd annak a fiúnak is kell valami ebéd. Megfogadtam a Jancsi helyére, de csak próba-időre.

Az asszony dörmögött valamit, amiből György nem tudta, hogy a gazda felesége szívesen látja-e vagy sem. De mégis inkább szívesen látszott őt fogadni, mert azután így szólt hozzá:

— Ül le oda az ajtó mögé a padkára. Majd ott kapsz ebédet.

Tehát nem is ültetik az asztalhoz?! Ezt György csunyaságnak találta, pedig mihamar még egyebet is tapasztalt, mert a gazda így szólt:

— Ugyan anyjok, már ezt a fiut is el akarod kényeztetni? Mi szükség itt ülnie a szobában? Kint a pítvarban a helye.

— Jól van no, majd máskor kint marad. Most már ha leült, hát csak maradjon ott.

— Hát maradjon.

Igy hát György még különös kedvezésnek tekinthette, hogy ott ült az ajtó mögött. Onnan nézte, hogy a gazda meg a felesége és a vendégek mily jóízűen falatoznak, nem is hederítve ő reá. Csak mikor egy-egy tál étellel elkészültek, akkor az asszony összekaparta a maradékot egy tányérra és odanyújtotta Györgynek.

György eleinte habozott egy pillanatig, hogy megmozduljon és elvegye-e? De hát nagyon éhes volt és eszébe jutott, hogy itt most már hiába duzzogna? csak azt érné el vele, hogy mindjárt elküldik a háztól. Pedig hát mégis jó, hogy van legalább hol lehajtania a fejét. Szépen elvette tehát a tányért és ott a padkán ebédelgetett. De már azon nem segíthetett, hogy folyvást arra gondolt, mennyivel különb módon ebédelte még tegnap otthon, mily kényelmesen ült a szépen terített asztalnál, mint válogatott a jó ételekben s mint pörölt Jolánkával, ha ez nem a legjobb falatokat adta neki, mint szaladt mindjárt panaszra a mamához. Az igaz, hogy most ezt talán már nem tehetné, ott van Morgó

bácsi, az még meg is leczkétetné... itt legalább senki sem leczkéteti.

Ez a gondolat megnyugtatta és mire elkészültek az ebédvel, úgy félig-meddig bele törődött a sorsába. A gazda pedig így szólt vendégéhez:

— Most kinézünk egy kicsit a gazdaságba. Majd később befogatok a kis kocsiba, hogy hamarább eljusson a faluba, Gyuri majd hajtja a lovat. Remélem tudsz lovat hajtani?

— Hogy ne tudnék! Tavaly nyáron sokszor hajtottam... nagyon szeretek lovat hajtani.

— No, itt lesz módod benne minden nap. De vigyáznod kell, mert a kis kocsiba az öreg szürkét szoktuk befogni, azt nem szabad nagyon meghajtani. A míg mi kint járunk, te itt láss a dolgod után.

— Igen, de nem tudom, mi legyen az.

— Majd megmondja az öreg Mátvás. Jőjj utánam, az udvaron találjuk most az öreget.

Kimentek és csakugyan ott volt az udvaron egy nyers képű öreg ember, fölgürt ingujjal, gyürött kalappal. Afféle régi hű eseléd volt, a ki félig-meddig a gazda helyett is intézkedett, ha épen kellett; dolgozott, ha épen akart, de a földolga az volt, hogy másokra vigyázzon. Bokros gazda odaszólt neki:

...OTT ÜLT AZ AJTÓ MÖGÖTT.

— Mátyás! Itt van az új legény a Jancsi helyére. Mutassa meg neki, mi lesz a dolga.

Az öreg Mátyás szörnyű furesán nézett végig Györgyön, haragosan, szánakodva és fitymálólag is. Aztán így szólt:

— Ejnye gazd'uram, már hogy tudott ilyen mihaszna gyereket megfogadni? Hiszen ez valami megszökött diák, fogadni mernék. Nem ért ez a dologhoz, nem nekünk való.

— No már csak megpróbáljuk, ha megigérttem.

György nagyon megalázva érezte magát. Itt ugyan nem sokra tartják, ez a vén ember ugyancsak félvállról beszél vele. A gazda szavára is csak a vállát vont.

— Jól van no, hát próbáljuk meg. Gyere hát, öcsém.

És mialatt a gazda és vendége kísérték a mezőre, Mátyás elvezette Györgyöt az istállók felé.

— Az ott az istálló. A gazda öreg szürke lovára te fogsz gondot viselni. Csinyján kell vele bánni... jól etetni, tisztán tartani. Az ígás lovaknál is segítened kell fölszerszámozni, abrakolni.

Amott van a tehen-istálló... azzal nem lesz dolgod, az a tehenész dolga. Hanem itt van a sertésöl, ezt rendben kell tartanod.

György nem igen értette, mit lehet ott rendben tartani. Mert a sertések ott fetrengtek, már amint ez az ő szokásuk, sárosan, piszkosan, úgy hogy az ilyenhez nem szokott György szinte undorodott.

— Jaj de piszkosak! kiáltá akaratlanul.

— Az ám, talán nem is mosakodtak meg ma, vagy nem volt tiszta a törülközőjük, felelt az öreg Mátyás gunyosan. Na, ilyen

bolondságokat ne feleselj. A sertés azért sertés, hogy a pocsolyában hemperegjen. Most pedig ideje megetetni őket. Menj be a házba és kérd el az asszonytól a sertések porcióját. Aztán töltsd oda nekik a vályuba.

György bement és a gazda felesége megmutatta neki, honnan mit és mennyit vigyen. Ugyancsak görnyedt György, mikor a nehéz teli csöbröket kellett vinnie és

majdnem olyan formát gondolt, hogy ennél talán mégis kellemetesebb volt otthon kényelmesen tanulgatni, aztán a kis Viki-vel ozsonnálni. Sokat azonban nem töprenghetett ezen, mert az öreg Mátyás minduntalan arra fordult és parancsolgatott.

— Most menj a kuthoz és hozz öt-hat vödör vizet ide a sertéseknek... Aztán az öreg szürkét is meg kell itatni,

AZ ÖREG MÁTYÁS.

mert azt mondta a gazda, hogy mire viszsza térnek, be legyen fogva. Szomjas lóval pedig nem szabad utnak indulni.

György megtett mindent és ugyancsak bele izzadt. De már elszánta magát, hogy ha egyszer bele fogott, nem fog csufofot vallani. Ruhája lucskos, mocskos lett, de hát biz' az nem lehetett máskép.

A gazda és vendége ezalatt visszatértek.

— Elő kell állni a kis kocsival. Gyuri, bemégy a barátunkkal a faluba, aztán mindjárt jössz vissza. Vigyázz, föl ne fordítsd a kocsit.

A kocsi bizony csak olyan egyszerű kis szekérke volt, melyet a vén szürke ló könnyen elbirhatott. György hozzá látott, hogy befogja a lovat, de biz' a szerszámozással nem igen boldogult, az öreg Mátyásnak kellett segíteni. Végre indulhattak s György és jószívű barátja felültek a kocsira.

— Az utat majd én mutatom, szól az idegen. Nem megyünk messze, alig félóránnyira, vissza találhatsz.

A kocsikázás tetszett Györgynek, mert csakugyan szeretett lovat hajtani, a jámbor öreg szürkével pedig ez nem is volt nehéz dolog. Szépen koczogtak tehát a mezei uton s közben beszélgettek.

— No, jó helyre hoztalak, ugy-e? Meg vagy elégedve?

— Oh...i...igen.

— Persze, eleinte kissé nehezen megy, tudom én azt. Nem vagy szokva az ilyen munkához. Majd bele törődöl.

— Én is úgy hiszem.

— Ha még valamit tehetek érted, szívesen megteszem. Nem tudom miért, de

megszerettelek. A napokban megint bemegyek a városba, — nincs valami izenni való valakinek?

— Izenni...azt nem épen...de ha hamarább gondoltam volna erre, irtam volna levelet...valakinek.

— Azt még megírhatod. Van nálam papíros és toll meg tinta.

— Meg is teszem és nagyon szépen köszönöm...de most jut eszembe, hogy még nem is tudom a nevét...

— Az én nevem Kántor Mihály.

— Igen...hát Kántor ur...mivel olyan jó volt hozzám, még meg akarnám kérni valamire. Szeretnék írni a kis hugomnak, aztán szeretném, ha ő is írna nekem de ugy, hogy mégsem tudná, hol vagyok...

— Értem, azon nagyon könnyen segíthetünk. Küldjed csak a levelet hozzám: »Kántor Mihály urnak, Darukőre, György számára.« Én majd elküldöm neked.

— Nagyon szépen köszönöm...Mert hát...tudja...van otthon valaki, a ki nagyon beteg...szeretnék hirt halani róla.

— Persze, persze, értem én azt. Az ember megharagszik, de mégis csak szereti azokat, a kiket szeret, akármilyen rosszul bántak is vele. Az pedig bizonyos, hogy veled nagyon rosszul bánhattak, mikor ilyen urfi létedre is elszántad magadat erre az életre. De hát ez szép dolog. Ha az ember valamire elszánta magát, azt azután meg is teszi, az a derék ember.

György nem volt egészen bizonyos benne, hogy amit ő tett, az derék ember dolga volt-e vagy oktalan gyereké...nem lett volna-e sokkal derekabb, ha az öreg Morgó bácsira bizza a dolgát, mikor a

mama és a testvérei mind abban biznak.
De már ezen nem lehetett segíteni.

Megérkeztek a faluba s ott egy csinos ház előtt álltak meg.

— Itt lakik Kántor ur? kérde György.

Kántor ur nem mondta sem azt hogy igen, sem azt hogy nem, csak azt, hogy először ő fog bemenni és kiküld valakit, a ki a lóra vigyázzon, míg György bemegegy, hogy a levelet megírja. Kis idő múlva jött is egy szolga és György bement. A szobában csak Kántor urat találta, ki rögtön adott papiroost, író eszközt s György hamarosan megírta Vikinek, hogy ne aggódjék, nagyon jó dolga van; megírta azt is, miképp czimezze a feleletét.

(Folytatása következik.)

A JÓ PÁSZTORNÉ.

(Képpel a czimlapon)

BÁRÁNYKÁIM, göndör barikák,
Az egész határ merő virág;
Jőjjetek hát, gyorsan jőjjetek,
S velem a páston szökelljete.

Hopp emide és amoda — hopp!
Erre futok, arra szaladok.
Lábam ugy-e, gyorsan emelem,
No lám, nem is győzitek velem!

Ni bizony, el is fáradtatok!
Már veletek nem futtatgotok.
Ölbe kaplak, karra veszlek én,
Lesztek asszonykátok kebelén.

Barikáim, nem egyszerre ám,
Sorjában hé, szép egymás után!
Most karomba Matyit emelem,
S utána Sautyót pihentetem.

A TÓ BÜSZKESÉGE.

(Képpel a 280—281. lapokon)

ITKA madárnak van olyan jó dolga, mint a hattyunak. Egyéb dolga sincs, mint kedvére uszkálni a tóban, ha épen úgy akarja. Ha pedig megunta, kiczammog a partra és sütkérezik a napon. És ha ez sincs kedvére, bemegegy a házikójába és ott a hűvösön heverészet; arra meg épenséggel semmi gondja, hogy miből fog jól lakni, mert erről a gazdája gondoskodik.

Ennyire persze még a liba, kacsa is csak volna. Csakhogy azután már nagy a különbség. Mert liba, kacsa addig uszkál, míg egyszer csak megfogják, bedugják a ketreczbe, hizlalják és mikor már jó kövér, leölik és megsütik. A hattyu nem fél ilyen veszedelemtől, őt nem hizlalják akarata ellen, nem is ölik, nem is sütik meg. Őt csak azért tartják, hogy diszitse a városligetben vagy uri kastélyok kertjeiben a tavat.

Ezt meg is teszi. Oly büszkén uszkál ott a vizen, mintha az egész tó az övé volna. Ha a parton megáll valaki, hattyu barátunk oda uszik és várja, hogy kapjon valami jó csemegét. Mert szokva van hozzá, hogy mindenki jól tartja, kedveskedik neki. Ha nem kap, vagy ha már megelégette, büszkén odább uszik.

Hattyu most már mindenféle nagyon sok van szelid állapotban, de régente ritka

madár volt, és sok furcaságot meséltek róla. Különösen azt hitték, hogy a haldokló hattyu valami gyönyörűen tud zenéni és azért közmondássá is lett a »hattyudal«. De biz' ezt aligha hallotta valaha valaki. Most a természettudósok már pontosan megfigyelték a hattyut ép úgy, mint a többi négylábu és kétlábu állatokat és tudjuk, hogy a hattyu szépnek igen szép madár, de énekelni nem tud: akár él, akár haldoklik. Van hangja, de ez nem nagyon különös szép hang. És nagyon ritkán is szólal meg, úgy hogy láthat valaki igen sokszor hattyut, de hogy milyen a hangja, nem hallja. De néha van az embernek oka, hogy igen kedvesnek találja a hattyu hangját. Például messze fönt az északi tájakon, hol a tél olyan sokáig tart és olyan kegyetlenül hideg, azt hiszik, hogy mikor a hattyu nagyon sokszor megszólal, ez a hideg végét, a melegebb idő közeledését jelenti. Ennek persze nagyon örülnek és örömkömben aztán akár azt is elhiszik, hogy a hattyu nagyon szépen dalol.

A hideg északi tájakon vad állapotban is él hattyu, de ámbár otthon érzi is

ott magát, mégis vándorlásra indul, ha nagyon csikorgós hideg a tél. Husz-harmincz verődik össze egy csapatba, mely

azután megindul délre, melegebb vidékre. Repülés közben hangosan rikoltoznak, de nem mulatságból, hanem, úgy látszik,

azért, hogy rendben tartsák a csapatot. Mindig egy-egy öreg a vezér, ez repül legelől és koronként fölrikolt, mintha

kérdézné, hogy rendben van az utána jövő csapat. A kérdésre pedig mindig felelet hangzik, mintha azt mondanák:

»Itt vagyunk mindnyájan, nincs semmi baj«.

A mi szelid hattyuink itt a tavakon nem igen mutogatják, hogy repülni is tudnak. Valószínű is, hogy csupa kényelmeskedésből elszoknak a fárasztó repüléstől, mert megszokott helyükről ugysem akarnak távozni. De ha épen kénytelenek volnának vele, tudnának repülni, mert a látszólag nehézkés, csak uszásra termett hattyu pompás repülő-madár. Hanem a szárazföldről nehezen bír föl-emelkedni, azt szereti, ha a vizről indulhat. Onnan sem megy az könnyen. Mikor föl akar szállni, hosszan kinyújtja a nyakát, csapkod a szárnyával, kiemelkedik a vizre és lábával félig uszik, félig tapossa a vizet. Így aztán uszva, futva és repülve egyre sebesebben tör előre, mignem eléggé neki indult és föl tud emelkedni a levegőbe. Ha egyszer fönt van, ott aztán kitartóan és szépen repül, mert a szárnyaiban nagy ereje van. Régen azt hitték, hogy a szárnyai olyan erősek, hogy

akár agyon is csapja velök az embert, a ki üldözi. De biz' ez szintén csak mese.

Igazán otthon mégis csak a vízben

KÉT TESTVÉRPÁR.

— Beszélyke. —

(Vége.)

BESZÉD bent a szobában folyt s Aranka nem tudhatta mindjárt, ki az a bűnös, a kit a haragos ispán fenyeget. A sok munkás mind oda tódult az ajtóba, nem lehetett beférközni. De a következő pillanatban már rá ismert a Juczika könyörgő hangjára:

— Én nem tettem . . . kezemben sem volt az óra . . . itt sem jártam, igazán nem jártam.

— Aha, most már még el is akarnád tagadni és hazudni mersz a szemembe! Ezért külön kikapsz. Mert jól láttalak magam, mikor innen kiszaladtál.

Erre az egyik munkás megszólalt:

— Megkövetem ispán uramat, de már ez nem igaz. Juczika ott dolgozott mellettem, hát nem lehetett itt. De talán a másik volt, a Manczika. Könnyen összetéveszti őket az ember, mert nagyon hasonlítanak egymáshoz. Elő kell keresni Manczikát.

— Nem, ne keressék! szólt Juczika. Csak verjenek meg engem . . . én vagyok a bűnös. Manczikát ne bántsák!

— No, ugy-e? szólt a dühös ispán. Tudtam én, hogy kivallod.

Már épen emelte a korbácsot, mikor egy parancsoló hang megszólalt:

— Ne bántsa azt a gyereket! Megtiltom, hogy hozzá nyuljon.

Ezt Lajos mondta, ki ezalatt már szintén odaért és koránt sem állt meg oly türelmesen, mint Aranka, hanem parancsolóan félre kergette a munkásokat, kik tudták, hogy ő a birtokos fia. Aran-

kával együtt bejutott és mindjárt segíteni akart. Csakhogy a marczona ispán nem sokat adott az ő szavára, hanem így felelt:

— Kedves urfi, maga nem tilthat meg nekem semmit. A nagyságos ur reám bizta, hogy rendet tartsak és az ilyen vásott gyermeket megbüntessem. Ezt pedig meg is fogom tenni.

Ujra fölemelte a korbácsot, de ekkor ismét kiáltá valaki:

— Ne bántsa! Ne bántsa! Ő nem tette!

Ezt Manczika mondta. Keresztül furódott a báméskodók közt és oda rohant Juczikához, kit megölelt.

— Ne bántsa Juczikát! Én törtem el az órát . . . én voltam itt . . . Láttam az asztalon, kíváncsi lettem és a kezembe vettem . . . aztán láttam, hogy jön az ispán ur és ijedtemben elejtettem az órát, úgy tört el az üvege . . . Engem verjen meg.

— Ha Manczikát megverik, akkor engem is verjenek meg! szólt Juczika.

És erősen átkarolva testvérét, úgy álltak ott, hogy a csapásnak csakugyan mind a kettőt érni kellett. A durva ispán ezt nem bánta.

— Jól van, hát kikaptok mind a ketten. Ugy sem tudom, melyik az igazi bűnös, legalább megemlegetitek mind a ketten.

De a mint újra ütésre emelte a kezét, Lajos haragosan eleje ugrott és indulatosan kiáltá:

— Még egyszer mondom, ne merje őket bántani! Megmondom apának, el fogja csapni.

— Nagyon téved, Lajos urfi, az apa nem fog elcsapni, mert ő maga bizott meg, hogy rendet tartsak. Menjen innen, nincs itt semmi dolga.

Lajos és Aranka kétségbeesve látták, hogy nem segíthetnek. Ekkor mindkettőjüknek egyszerre támadt ugyan-egy gondolatuk. Aranka oda sugott Lajosnak, ez fejével bólingatott s így szólt:

— Jól van, tegyen az ispán ur amit akar, de előbb négyszem közt mondok valamit. Jőjjön csak ide félre.

— No mi az?

— Nem tudom, mennyi lehet a kára, de valami nagyon nagy nem lehet. Hát én meg Aranka megtérítjük a kárt, itt van egy arany, ezen megigazittatja az óráját, ha nem bántja azokat a szegény gyermekeket.

Az ispán pénz sovár ember volt s az arany láttára mindjárt másképp beszélt.

— Jól van no, ha megtérítik a káromat, akkor nem bánom.

CSÓNAKÁZÁS. (Lásd a 282. lapon.)

Zsebre dugta az aranyat és oda kiáltott Juczikának és Manczikának:

— MenjeteK dolgotokra. Most az egyszer elengedem a büntetést.

Mind elszéledtek s Lajos és Aranka is odább sétáltak. Maguk sem igen tudták mért, de olyan elégedettek voltak, mint talán még soha sem. Még csak pörölni sem akartak egymással, hanem egészen barátságosan beszélgetve sétáltak a kertben. Juczikáról és Manczikáról beszélgettek.

— Milyen szép, hogy annyira szeretik egymást! szól Aranka.

— Az ám! felelé Lajos. Akár a tűzbe menne egyik a másikért. Pedig csak egyszerű, tudatlan gyermekek. Már én bizony nem tudom, ki veretné meg magát helyettem.

— De még én sem. Ámbár én... én megtenném, amit Juczika tett, ha látnám, hogy téged akar bántani valaki.

— Hm! Nem igen hiszem én azt. Nem olyan kis dolog az.

Elhallgattak és elgondolkoztak. Aranka olyanformát gondolt, hogy Lajos csakugyan nem igen hihet az ő áldozatkész-ségében, mikor még semmivel sem bizonyította be. Lajos meg azon gondolkozott, hogy mégis csak szép dolog az, mikor testvérek annyira szeretik egymást, mint az a szegény két leányka.

A mint a ház felé közeledtek, könyes szemekkel jött eléjük a két leányka anyja. Már tudott mindent és meghatva köszönte meg Lajosnak és Arankának jószágukat. Lajos szinte röstelte a nagy hálálkodást.

— Oh, szót sem érdemel... hiszen csak nem engedhettük, hogy az a durva ember megverje a szegény leányokat!

És beszaladt a házba. A szegény asszony pedig még még tovább hálálkodott Arankának, ki aztán így szólt:

— No, ha csakugyan meg akarja hálálni, megteheti, mert egy nagy szives-ségre kérném.

— Akár az életemet is adnám, drága jó kisasszonykám.

— Várjon hát itt egy kicsit, mind-járt visszajövök.

Beszaladt a házba, nem sokára vissza-jött és jó ideig magyarázott valamit az asszonynak, ki fejével bólingatva fejezte ki, hogy érti.

Másnap reggel Lajos, a mint fölkel, asztalán ott talált egy ujdonatuj szép és drága festékes ládát, ecsetekkel, ónokkal, mindennel, ami csak kellett. Épen olyan volt, a milyenre vágyott. Ujongva szaladt a mamához megköszönni, mert ezt csak a mama vehette. De a mama így szólt:

— Tévedsz, kedves fiam, én nem vettem. Nem is tudtam, hogy effélet kívánsz.

— Igaz! Ezt csak Arankának mondtam... ezt csak Aranka hozathatta. Oh, a kedves jó Aranka. Hol vagy, Aranka!

És amint előtalálta, úgy összeölelte és csókolta, mint még soha sem.

— Te szerezted nekem ezt az örömet, ugy-e? Ráköltötted rég tartogatott pénzedet! Csak azt nem értem, hogy tudtad előkeríteni?

— Oh, az nagyon könnyű volt. A Juczika anyja kész örömmel begyalogolt a városba, jól megmagyaráztam neki és ő jól megvásárolta.

Lajos meghatva nézett testvéreire.

— Tudod-e Aranka, te mégis jobb vagy mint én. Te bebizonyítottad, hogy tudsz érettem áldozni... De én is be fogom bizonyítani, akár kis dologban, akár nagyban, mindig. És soha, soha többé nem leszünk olyan civakodó rosz testvérek, mint eddig ugy-e?

— Én nem! felelé Aranka. Én azt akarnám, hogy szeress, hogy ugy lennénk egymással, mint Juczika és Manczika.

— És ugy is leszünk, fogadom. Jőjj a mamához, megvalljuk neki eddigi hibánkat és előtte fogadjuk meg, hogy igaz, jó testvérek leszünk.

Megtették és maguk is szinte csodálkoztak, milyen könnyű ezt a fogadalmat megtartani. Egymást szeretve, egymásnak örömet szerezve, oly vidáman és boldogan éltek, hogy akárhányszor nevetve mondták:

— Jaj de oktalanok voltunk, mikor még pör-patvarban éltünk! Ha az emberek tudnák, milyen boldogok azok, a kik szeretetben és egyetértésben élnek, bizony soha senki sem élne másképen!

E G e

faun n
isten
dett a
ten e
megsz
javíts
szoruv
velt a
csak n
bás ol
faun n
sen h
»Hog
faun a
piter n

*)
sak a
fogják
faun.

E L

MEGI

A
számá

F

H
ludy Iz
E lemér,

bet, Lang Francziska. Tausig Hugó, Koner Renée és Villi, Perlaky Elemér, Vajda Andor, Perl Gyula és Ernő, Küszler Gizelle, Gross Irén.

G Y Á S Z.

Végsőt sem rezdült még a temetésre szóló bús harangzó szívéünkben, ismét el kell bucsuztatnom egy kedves kis társatokat. Ez

SZILASSY EMMUSKA

akit zokogással zártak a kicsi koporsóba a kesergő édes apa, a kedves testvérek s a jó nagyanya. A gyenge virágszálaeskát Mezőtúron, élte 12. évében április 22-ikén hosszas hervadás után tépte le végkép a halál a család szerető kebléről.

Legyenek áldra porai!

Forgó bácsi.

BÜNTETÉS.

T. M. és P., G. O. és O. leveleit, melyek rongyos szélű papírosra vannak írva, tekintetbe nem vehetem.

F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Berzeviczy Edith és Lily. A »K. L.«-ban lelt gyönyörűségek nekem kedves elégtételemmre szolgál. — Krause testvérek. Szívesen fogadom. — Forberger Bandika. A »Kis Lap«-egyesület Seregélyesen van. Deckner Samu tanuló, az egylet vezetője, bővebbet mondhat, ha hozzá fordulsz. A leveled élen olvasható német mondat magyarul is szépen hangozna így: »Üdvözlét Lőcséből.« Nem gondolod, nem érzed magad is? — Királyfi Árpád. A 2-ik számot kiadom. A sajtóhiba régi ellensége minden lapnak, könyvnek. — Latzkovits Ludmilla. Ha a számrejtvény még sehol másutt nem jelent meg, szívesen közlöm. A körrejtvénynek az a hibája, hogy egy főléleges szó van benne: „nem.“ Magyarosan e szó nélkül használjuk azt az ismeretes példaszót. Lássuk még egyszer. — Redlich Ella. Szabadságot adok a magatok izlése és kedve szerint elnevezni az egyiket „Nyuj“-nak, a másikat „Röf“-nek. — Székely Sarolta. Ha a sa-

ját magad munkája s eddig még meg nem jelent, kiadom. — „Áprilisben.“ Első szakai jól indulnak, de aztán dőcözgni kezd a méret. — Weisz Regina. Irásod takaros. Szivarvégeket ne küldj, csak elhasznált levélbélyegeket fogadok el. De ezek gyűjtését se tekintsd kötelességnek. — Hollischer Károly. A rejtvény jó, de a „K. L.“ olvasóinak legnagyobb száma vajmi keveset halott még ama nagy görög bölcselel felől! — Gaál Emma. Inkább a rajzot dicsérhetem, mint magát a földványt, amelynek megoldása még kisebb olvasóimra sem járna nehézséggel. — Klein Béla. Nem nagyon erőltetted meg magadat. — Oravec Juliska. Az egyes sorok megfejtését is mellékelned köllött volna. Rajzod takaros, de rejtvényed tartalma nagyon is könnyű. — Lövís Irenke. Nem ismerek oly német lapot, mint amilyet kérdezel. Hat éves kis lány létedre levélkéd nagyon kielégítő. — Zrumetzky Ilona. Ha leveledre eddig válasz nem jött e rovatban, vagy neved a helyes megfejtők között nincs: annak egyszerű magyarázata az, hogy leveledet nem kaptam. — Wolf Julcsa. Nagyobb kockát vonj, s a kockákba nagyobb és szabatosan irt betűket vess. — Plachy Sárika. Most kis lányom az egészet küldjed be, mert a régi leveleket nem őrzöm. Szűkké válnék a különben tágas szerkesztői szoba, ha minden levelet el akarnék benne rakni. — Wallerstein Margit üzeni Redlich Ellának, hogy lakhelye: Tenke (Bihar vm.) — Kamermayer Györgyike. A Napot, Holdat most is csak akkor írjuk nagy kezdő betűvel, ha mint külön égi testről van róluk szó. — Engelthaler László. Ha neved hiányzik a megfejtők sorából, ez azt jelenti, hogy leveled nem jutott kezemhez. — Schlesinger Ida. Utba igazító szavaid nagyon általános tulajdonságokat említenek. Nem elég azt mondani p. »a második egy ige«; mert ige van sok ezer. Rá kell mutatni: ez az ige milyen cselekvésre vonatkozik? Kisebb város vagy folyó nevénel meg kell mondani, melyik országban látható, stb. Ily értelemben szerkesszed meg újra feladványodat. — Práger Öskár. Nemesak hogy rég ismert történetet küldesz be, de még rongyos papírosra fogyatékosan is irtad le. Az ilyen munkában nincs köszönet. — Saxer Károly. Erős akarattal, mint a milyet eddigelé is tanusítottál, el fogod sajtátítani szép magyar nyelvünket. Jól esik nekem annak tudata, hogy hazafias igyekezettedben segítségére lesz a »Kis L.« Mentül távolabb visz a sors édes magyar hazánktól, annál lelkesebben kell azt szívéünkbe zárni. Csak előre a megkezdett uton és meg ne tántorodjál az idegenben! A lap pontos elküldéséről gondoskodtam. — Több kéziratról a jövő számban.